Omul durerilor

Omul durerilor

„Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa...!" (Isaia 53.3)

Domnul Isus Hristos, obosit de călătorie, S-a aşezat lîngă o fîntînă (Ioan 4.1). Cugetă deci la Domnul, pe care nici o căpetenie a acestui veac nu L-a cunoscut, însă care era Domnul Slavei, aşezat obosit la marginea unei fîntîni, fiindu-I sete şi depinzînd de lume pentru o înghiţitură de apă, de o lume pe care a creat-o şi care nu-L cunoştea!

Domnul Hristos era, oricît a fost preţul pentru El, manifestarea dragostei divine faţă de oameni.

Ador iubirea care L-a condus să fie făcut păcat pentru mine. Acolo a fost pusă din plin la încercare dragostea care L-a făcut să treacă prin toate.

Este tot atît de plin de învăţătură, cît este de înspăimîntător, să vezi la cruce ceea ce este omul. Dacă sînt în încercare, ce mă aştept de la prietenii mei? Cel puţin să nu mă părăsească. Dar El? Toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit (Matei 26.56). Ce mă aştept de la un judecător? Să-1 ocrotească pe nevinovat? Pilat îşi spăla mîinile, zicînd: „Sînt nevinovat de sîngele neprihănitului acestuia!" (Matei 27.24), apoi L-a dat pe mîinile lor, la bunul lor plac! Ce mă aştept de la un preot? Să mij-locească pentru cei neştiutori şi rătăciţi? Preoţii cei mai de seamă au îndemnat poporul să strige: „Ia-L, ia-L, răstigneşte-L!" (Ioan 19.15). Toţi erau, în acel ceas, împotriva celui Drept, care, în dragostea Lui divină, străbătea toate aceste dureri.

Suferinţele Lui vor fi totdeauna pentru noi un abis, pe marginea căruia ne aplecăm cu sentimentul solemn al adîncimilor sale de nepătruns. Aplecîndune ochii într-acolo, harul Său se măreşte înaintea ochilor noştri si ne face să simţim că numai o singură Persoană divină, perfectă în toate privin-ţele, putea să coboare acolo.

El ne-a cîştigat cu un preţ prea mare, pentru a ne mai părăsi! Slăvit să fie El!

El a căutat mîngîietori şi n-a găsit niciunul; aştepta să-i fie cuiva milă de El şi n-a găsit pe nimeni. A fost încercat pînă în cel mai înalt punct al suferinţei şi, în faţa durerii omeneşti, a rămas singur, S-a rugat în agonia Sa, nefiind nimeni care să-L mîngîie. Maria din Betania a fost singura care a pătruns în gîndurile Lui. Cît despre toţi ceilalţi, nimeni nu şi-a arătat înţelegere faţă de El, în timp ce niciodată vreo persoană care avea nevoie de compătimire nu a fost neglijată de El.

Nimeni dintre noi n-ar putea adînci ce a fost, pentru Cel care locuia mereu în sînul Tatălui, încercarea din sufletul Lui, ca Om, de a fi părăsit de Dumnezeu.

Potrivit măsurii cunoştinţelor Lui despre sfinţenie, El a simţit ce înseamnă să fii făcut păcat înaintea lui Dumnezeu. Potrivit măsurii perfectei Lui cunoştinţe a dragostei lui Dumnezeu, El a simţit ce înseamnă să fii părăsit de Dumnezeu.

Este minunat să-L vezi pe El, învierea şi viaţa, aici pe pămînt, pe El, stăpînul morţii, coborînd El însuşi în moarte pentru noi!

El ne-a dat cea mai minunată dovadă de iubire şi El este Acela care Se află lîngă noi totdeauna.